

med 600,000 Kr. Disse forhøjede Tillæg vare, som det sikkert vil være i det høje Tings Erindring, kun en Del af de Beløb, der uddeltes i Henhold til disse Love om ekstraordinære Tilskud. Det lykkedes imidlertid ikke fuldt at dække Halvdelen af Kommunernes Udgifter i samtlige de forløbne første fire Aar efter Lovens Emanation. I 1892 fik Kommunerne saaledes kun Dækning for 40 pCt. af deres Udgifter og i 1893 kun Dækning for 47 pCt. Naar vi nu skulle til at undersøge Lovens finansielle Virkninger for Kommunerne, tør jeg tillade mig at minde om, at der i Samlingen 1896—97 fremkom en Redegørelse i saa Henseende, som var udarbejdet af statistisk Bureau, den findes optagen i Tidenden for 1896—97 Tillæg B Sp. 3103—10, og jeg tør henvise til denne Redegørelse, der indeholder adskillige særdeles interessante Momenter. Denne Redegørelse har kun kunnet basere Resultaterne senest paa Aar 1894. I det Aar udgjorde hele Udgiften til Alderdomsunderstøttelsen 3,200,000, hvoraf Staten i Henhold til Loven af 1895 refunderede Halvdelen, 1,600,000 Kr. Den anden Del af Udgiften, de resterende 1,600,000 Kr., som skulle bæres af Kommunerne, fordele sig saaledes: paa Landkommunerne ca. 1,000,000, paa Kjøbenhavn ca. 300,000 og paa Købstæderne ligeledes ca. 300,000. Samtidig var der i Kommunernes Udgifter til *Fattigvæsenet* i 1894, naar man sammenligner dem med det Aar, da Udgifterne vare højest, efter at Alderdomsunderstøttelsesloven var kommen ud, en absolut Nedgang af 884,000 Kr.; altsaa mere end Halvdelen af Kommunernes egne Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen var Nedgangen i deres Udgifter til deres *Fattigvæsen*. Men hvis man vilde tage Hensyn til, at der aarlig, forinden Alderdomsunderstøttelsesloven udkom, paaregnedes en Stigning af ca. 3 pCt. i Udgifterne til *Fattigvæsenet*, saa vilde *Fattigudgifterne*, hvis Alderdomsunderstøttelsesloven ikke var kommen, have været 1,644,000 Kr. større i 1894, end de i Virkeligheden bleve, og som Følge heraf vilde Kommunerne jo i Gennemsnit snarere have haft Indtægt end Udgift af Loven. Man kan imidlertid sige: Det er dog maa-ske tvivlsomt, hvorvidt man kan lægge en saadan Stigning af 3 pCt. i de aarlige *Fattigudgifter* til Grund. Man kan jo saa tage Middeltallet mellem denne paaregnede, regelmæssige Stigning i *Fattigudgifterne* og saa den absolutte Nedgang, der har fundet Sted, og saa komme vi da til, at Landkommunerne have sparet ca. 1 Million i

Fattigudgifterne, altsaa faaet Dækning for hele deres Udgift til Alderdomsunderstøttelsen, Kjøbenhavn har sparet ca. 150,000 Kr., altsaa faaet Dækning for den halve Udgift, der jo udgjorde 300,000, og Købstæderne have sparet 100,000, altsaa faaet Dækning for $\frac{1}{3}$ af deres egne Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen, alt selvfølgelig bortset fra den Del, der dækkes af Statskassen. Nu har jeg ladet udarbejde tilsvarende Beregninger, der have 1896 til Grundlag. Vi faa da som Resultat, at Landkommunernes Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen i 1896 vare 1,225,000 Kr., Kjøbenhavns Udgifter 368,000 og Købstædernes 351,000 Kr., i alt 1,944,000 Kr., altsaa det er det Beløb, som Kommunerne selv skulle dække. Der er heri en absolut Nedgang fra det højeste, *Fattigudgifterne* have udgjort, paa i alt 1,021,000 Kr., altsaa lidt mere end Halvdelen af Udgiften til Alderdomsunderstøttelsen er blevet dækket herved. Naar jeg foretager samme Beregning, som jeg før har nævnt, vil man som Nedgang i Forhold til den sandsynlige Stigning af *Fattigudgifterne*, hvis vi tænke os uden Alderdomsunderstøttelsesloven, komme til et Beløb af 2,383,000 højere Udgift i 1896 til *Fattigvæsenet* fra Kommunernes Side, end de i Virkeligheden bleve; de vilde altsaa have haft *Fattigudgifter*, der vare ca. 440,000 Kr. større end den Dækning, som de faa gennem Alderdomsunderstøttelsesloven. Naar man saa ikke tager Yderpunkterne, altsaa ikke beregner de fulde 3 pCt. til aarlig Stigning af *Fattigudgifterne*, men tager det Middeltal, jeg nævned, faa vi, at Landkommunerne have sparet 1,289,000 Kr. i *Fattigudgifterne*, altsaa i Forhold til deres egne Udgifter i Henhold til Alderdomsunderstøttelsesloven have de tjent 64,000, Kjøbenhavn har sparet 238,000 i *Fattigudgifterne* eller $\frac{2}{3}$ af dets egne Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen, og Købstæderne 165,000, altsaa $\frac{1}{3}$ af deres egne Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen. Man ser, at hvis der er Grund til Klager over Merudgifter, foranledigede ved Alderdomsunderstøttelsesloven, kan en saadan Klage kun lyde fra Købstæderne og fra Kjøbenhavn. Landkommunerne have i Virkeligheden tjent ved Loven. Naar der nu næres Ønske om at faa forhøjet det Beløb, der af Statskassen ydes til Kommunerne til Dækning af deres Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen, er det ganske vist et Spørgsmaal, der meget godt kan tages under Overvejelse, og man faar gennem en nærmere og mere indgaaende Behandling af Spørgsmaalet tillige Rede paa, hvorledes Loven har virket i de Aar, der ere forløbne siden 1891, men